

## YAĞMUR ATSIZ'IN ÖMRÜNÜN İLK 65 YILI

Necati TONGA\*



*“Geçen gün ömürdendir.”*

*“Kâmindir o insan ki yaşar hâtıralarla  
Bir başka kerem beklemez artık gelecekten”*

Yahya Kemal

Türk edebiyatında bir hâtıra edebiyatının var olmadığı yahut bu edebî türde pek az eserin kaleme alındığı edebiyat âleminin genel şikâyetleri arasındadır. Bu kanaat; belki arayışlar içerisindeki edebiyatımızın ilk devreleri için doğrudur, fakat özellikle Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatı ile birlikte bu nev’iden eserlerde gözle görülür bir artışın olduğu yadsınamaz bir gerçektir.

Geçtiğimiz günlerde Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları arasında yayımlanan Yağmur Atsız’ın Ömrümün İlk 65 Yılı adlı eser, hâtıra türünün edebiyatımızdaki seçkin örnekleri arasında yerini aldı. Kitabın Prolog kısmında Atsız, yazdığı eserin bir kronolojik hayat hikâyesi olmadığı gibi, bir bölük-pörçük anılar mecmuası da olmadığını belirtiyor:

*“(…)bu kitabın hayâtımın kronolojik bir hikâyesi değildir. Yâni sırf meslek icâbı berâber olduğum çok sayıda kalburüstü politikacı vs. benim için bu bağlamda bir ölçü değil. Yoksa tesâdüfen uçakda yan yana düştüğü bir meşhur yazarın sekiz sayfa psikanalizini ‘yapan’*

---

\*Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni, Kırıkkale, necatitonga@mynet.com

arkadaşları da bilirim. Tabii bunlar 'tuhâfiyyat' faslına girer. Öte yandan bu kitap bir 'kronolojik hayat hikâyesi' ne kadar değilse bir 'bölük-pörçük anılar' mecmuası da o kadar değil. İstedim ki biraz olsun herkesin, bildiğini sandığı olaylara yâhut tanıdığını sandığı kişilere değişik zaviyelerden ışık tutayım."

Yağmur Atsız, yukarıdaki paragrafta belirttiği gibi kitabını kurgularken daha çok portrelerden hareket etmiştir. Bu portreler içerisinde de (doğal olarak) çoğunlukla babasını merkeze almıştır. Kitapta Nihal Atsız, Orhan Şaik Gökyay, Erol Güngör, Alpaslan Türkeş, Zülfü Livaneli, Yaşar Kemal, Sabahattin Ali, Aziz Nesin, İsmet İnönü, Turgut Özal... Gibi isimlerin hayatlarından pek çok vak'a gün yüzüne çıkıyor. Bildiğimiz yahut bildiğimizi sandığımız pek çok hâdisenin, hiç de öyle olmadığını kitabı okuduktan sonra kavriyoruz. Bu bakımdan Atsız Bir Kafatasçıydı!, Türkeş'i Nasıl Vuracaktım, Bir Vak'a: Zülfü Livaneli adlı bölümler kitabın en dikkat çeken kısımları.

Yağmur Atsız'ın akıcı, canlı ve kıvrak bir üslûbu var. Metinlerdeki humoresk tutum ve ironinin yanı sıra farklı imlâ tarzı ile de dikkat çekiyor kitap. Kitapta Türkçe sevdalısı bir yazar tarafından, dilimizin hangi ellerle ve nasıl/niçin bugünkü durumuna geldiğini yorumlayan bölümler de yer alıyor. *Sermo Noster(Dilimiz)* ve *Ana Diliyle Kavgalı, Târihiyle Mahkemelik, Benliğine Küskün* adlı bölümler, bu bakımdan okunmaya değer.

Eserin *Prolog* adlı sonuç bölümünde Yağmur Atsız; ömrünün ilk altmış beş yılına dair pek çok olayı anlatmadığını, bu eseri yazmaktaki amacının herkesin bildiğini sandığı birtakım olaylara değişik bir bakış açısı getirmek ve biraz da herkesin bilmediği olayların kıyasını köşesini aralamak olduğunu belirtiyor.

Eseri okuyup bitirdiğimiz vakit, Yağmur Atsız'ın altmış beş yıllık ömrünün yanı sıra yakın dönem tarihimizin panoraması bir bir gözlerinizin önünde canlanıveriyor. Kitabın içerisine yerleştirilen ve pek çoğu ilk kez neşredilen fotoğraflar, bu panoramanın daha bir netlik kazanması yönünde önemli bir görev üstlenmiştir.

Yazarı; bir şâir, televizyoncu, muhalif, gezgin, Türkçe sevdalısı ve de Nihal Atsız'ın oğlu olunca Ömrümün İlk 65 Yılı tadına doyum olmaz bir hâtırat olarak karşımıza çıkıyor. Ne diyelim, hakikat şu ki "geçen gün ömürden" ve Allah uzun ömürler versin Yağmur Bey.

[Tonga, Necati, "Yağmur Atsız'ın Ömrünün İlk Altmış Beş Yılı", *Türk Yurdu*, C.26, S.223, Mart 2006, s.80